

Arrest

nr. 225 205 van 26 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat W. VREBOS *loco* advocaat P. ROELS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. L. (...), bent een Marokkaanse staatsburger. U bent geboren op 16 december 1982 en u bent een moslima. U woonde in de regio Hassi Berkane bij uw ouders en uw vier broers. U hebt nooit school gelopen in Marokko. U deed thuis de huishoudelijke taken en daarnaast werkte u als poetsvrouw.

Een tiental jaar geleden werd u tegen uw wil door uw ouders verloofd met een man. Uiteindelijk draaide het huwelijk uit op een scheiding die u verkreeg doordat uw man in de gevangenis was beland. In 2011

begon u een relatie met een vrouw genaamd F. (...). Zij was een geitenhoedster in uw wijk. U kwam haar in de weide tegen. Jullie begonnen met elkaar te praten. Op een bepaald moment heeft ze u verteld dat ze zich aangetrokken voelde tot vrouwen. U vertelde haar dat u ook zo voelde. Jullie hadden seks in de weide en later ook meermaals bij haar thuis. De relatie duurde ongeveer een jaar. Op een bepaald moment in 2012 zaten jullie samen in het park en kusten jullie elkaar. Op dat moment werden jullie door enkele vrienden van uw broers gezien. Ze stelden uw broers op de hoogte. Vervolgens werd u door uw broers geslagen. U mocht geen contact meer hebben met F. (...). Uw broers en uw ouders vonden het een schande wat u deed. Ze begonnen u vanaf dan aan heel regelmatig te slaan en fysiek te mishandelen. U kon de situatie niet meer aan. In 2014 pakte u uiteindelijk uw spullen bij elkaar en ging u naar een vriendin die in de stad Nador woonde. Ze heeft u aangeraden om een visum voor Spanje aan te vragen om zo het land te kunnen verlaten. U vroeg een visum aan bij de Spaanse ambassade. De eerste aanvraag werd geweigerd. Uw tweede visumaanvraag werd echter wel geaccepteerd. Zo verliet u het land in 2014 op legale wijze. U ging naar Spanje maar u bleef daar niet. U deed er evenmin een verzoek om internationale bescherming. U reisde meteen door naar België waar een vriendin uit Nador u in contact bracht met een vrouw in Antwerpen. U woonde eerste vijf jaar in Antwerpen. U vond werk in een bakkerij en u volgde een taal cursus. Na vijf jaar verhuisde u naar Brussel waar u in een andere bakkerij begon te werken. U werd daar gevraagd door enkelen om drugs te verkopen. U stelde door hen beïnvloed te zijn. Op 30 oktober 2018 werd u betrapt toen u drugs aan het verkopen was. U werd opgesloten in de gevangenis van Berkendael. Op 23 mei 2019 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van twee jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 8 juli 2019 werd u weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten einde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. U vroeg hierop op 15 juli 2019 internationale bescherming aan. U verklaart bij terugkeer uw familie te vrezen evenals de Marokkaanse staat die homoseksuele daden bestraft. U zou enkele maanden geleden van uw moeder te horen hebben gekregen dat u niet meer welkom bent bij de familie.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst dient te worden gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u uw land reeds in 2014 heeft verlaten wegens vrees voor uw familie als gevolg van uw verboden relatie met een vrouw, heeft u pas in juli 2019 asiel aangevraagd, en dit ook pas toen de DVZ stappen ondernam om u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Ook in Spanje waar u het eerst bent aangekomen na vertrek uit Marokko hebt u nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend. U haalde hieromtrent aan dat u eerder niet wist dat iets zoals een asielprocedure bestond omdat u niet opgeleid bent (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Aan uw bewering hiervan niet op de hoogte te zijn geweest wordt geen geloof gehecht. Uit de gegevens in uw dossier blijkt immers dat u een zelfredzame vrouw bent die op eigen houtje haar migratie naar Europa heeft gearrangeerd, die daarvoor op eigen houtje verschillende visumaanvragen heeft gedaan in Marokko, die hier in België werk en een woning gevonden heeft, en die hier ook nog naar school is gegaan, dit ondanks uw bewering niet opgeleid te zijn en analfabete te zijn (CGVS, p. 6). Ook in Marokko hebt u uw scheiding van uw eerste man volledig zelf geregeld zonder steun van uw familieleden (CGVS, p. 5). Ook dit wijst op uw zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Bovendien kwam u in België met meerdere mensen in contact van wie u meerdere keren hulp vroeg om uw verblijfssituatie hier te kunnen regulariseren. Dat niemand u dan ooit zou gezegd hebben dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen

komt weinig aannemelijk over. Hoewel u dit initieel niet wilde toegeven tijdens uw onderhoud op het CGVS, blijkt uit uw dossier ook dat u in 2018 een aanvraag heeft gedaan bij de gemeente om te trouwen met een man genaamd S. N. (...), van Marokkaanse nationaliteit. Bij confrontatie met deze gegevens kon u niet meer ontkennen en gaf u toe dat u samen met hem naar de gemeente bent geweest om te trouwen. U zou daarna veranderd zijn van gedacht en u zou hem gezegd hebben dat u niet meer wilde trouwen (CGVS, p. 10). Uw gedrag toont aldus aan dat u wel kennis had van de verschillende verblijfsprocedures in België en manieren om aan een legale status te geraken. Het feit dat u toch geen gebruik maakte van uw recht om internationale bescherming aan te vragen op basis van de problemen die u in Marokko had gekend, breekt uw ingeroepen vrees ten sterkste af. Van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees voor vervolging haar thuisland te hebben verlaten, kan en mag verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden om bescherming aan te vragen. Ook kan men verwachten dat u al in Spanje een dergelijk verzoek zou gedaan hebben. U reisde echter onmiddellijk door naar een vriendin hier (CGVS p. 4). De vaststelling dat u circa vijf jaar jaren mee wachtte zonder een geldige reden spreekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees sterk tegen.

Verder dient te worden gewezen op de lange tijd die verstreken is tussen het door uw aangehaalde incident en uw vertrek uit Marokko, wat eveneens doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen in Marokko. U haalde aan dat uw broers in 2012 op de hoogte raakten van uw lesbische relatie met F. (...). U verliet Marokko echter pas in 2014. Tot kort voor uw vertrek woonde u dan ook in hetzelfde ouderlijk huis, bij uw broers die u stelde te vrezen omdat ze u mishandelden (CGVS, p. 10). Dergelijke lange periode voor uw vertrek komt niet overeen met de ernst van de mishandeling die u verklaarde te hebben ondergaan door uw broers, te meer u er blijkbaar wel in slaagde in 2014 uw vertrek te regelen. De vraag rijst dan ook waarom u nog zolang thuis zou hebben gewoond terwijl u stelt dat u er vreesde voor uw leven. Bovendien blijkt uit de gegevens in uw dossier dat u uw paspoort reeds op 24 augustus 2012 hebt gekregen. Uw eerste visumaanvraag voor België dateert echter van 7 maart 2013, dus van zes maand nadat u uw paspoort kreeg. Deze aanvraag werd afgewezen. U diende dan pas een tweede visumaanvraag in, deze keer bij de Spaanse ambassade, op 17 januari 2014, alweer een half jaar later. Deze aanvraag werd dan ook geweigerd waarna u de daaropvolgende maand een nieuwe aanvraag deed bij dezelfde ambassade. De lange periodes tussen de feiten en uw vertrek, alsook de lange periodes tussen uw pogingen om uw land te verlaten, spreken uw verklaarde vrees voor vervolging tegen. Bovendien blijkt dat u uw eerste visumaanvraag voor België gedaan hebt om uw familieleden hier te bezoeken. Uit uw dossier blijkt dat uw familielid Y. E. Y. (...), wonende te Antwerpen, u hiervoor zelfs ten laste nam, wat dan in schril contrast is met uw verklaring verstoeten te zijn door uw familie en met uw verklaring geen contact te hebben met uw familieleden in België. Het feit dat uw familieleden uit België ondanks de feiten die u aanhaalde, u toch geholpen hebben met uw aanvraag en hiervoor u ook ten laste namen zodat u het land kon verlaten is een aanwijzing dat de door u aangehaalde feiten niet hebben plaatsgevonden.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er hoe dan ook geen enkel geloof wordt gehecht aan uw lesbische relatie met F. (...) en bijgevolg ook aan de daarmee samenhangende problemen. Het beeld dat u schetst van uw lesbische relatie met F. (...) is volledig onrealistisch binnen de context van Marokko. Jullie zouden kort nadat jullie elkaar leren kennen hebben direct aan elkaar gezegd hebben dat jullie lesbisch waren, wat sterk mag verbazen (CGVS, p. 8). U had immers ook al een huwelijk achter de rug. U was al eens verloofd en getrouwd en was daarna gescheiden, uit uw verklaringen blijkt verder dat u de scheiding bekwam doordat uw man in de gevangenis zat. Er waren aldus geen concrete aanwijzingen voor F. (...) dat u lesbisch zou zijn. Dat F. (...) die zelf een geitenhoedster is en in een dorp woont, zo iets intiem als haar geaardheid zo snel aan u durfde te bekennen kan niet overtuigen.

Daarenboven legde u in uw discours over uw relatie met F. (...) heel sterk de nadruk op seksuele betrekkingen. Toen u gevraagd werd hoeveel tijd nadat jullie elkaar leren kennen hebben, F. (...) u gezegd heeft dat ze graag meisjes heeft, antwoordde u "Niet veel. We hebben elkaar leren kennen en hebben dat onmiddellijk gedaan" (CGVS, p. 8). Verder haalde u nog aan dat jullie samen veel deden. U vervolgens gevraagd wat jullie dan wel samen deden, antwoordde u "We kusten elkaar, we betasten elkaar, we raakten elkaar aan. Overal. Kussen deden we ook heel veel. Overal. We zogen elkaar. Ik zoog haar. Ze zoog me. We knuffelden. We deden heel veel met elkaar" (CGVS, p. 8). Opnieuw komt u niet verder dan dergelijke oppervlakkige verklaringen over het seksuele aspect van uw relatie. Ook toen u later werd gevraagd of F. (...) uw eerste lief was, antwoordde u "ja, met haar heb ik dat gedaan" (CGVS, p. 9) opnieuw verwijzend naar uw seksuele ervaringen met haar. Een loutere verwijzing naar deze seksuele handelingen toont echter niet aan een homoseksuele geaardheid te bezitten. Iemands homoseksuele geaardheid wordt niet louter aannemelijk gemaakt door een stereotiepe beschrijving van

homoseksuele daden. Homoseksualiteit betreft immers een intrinsiek onderdeel van de persoonlijkheid en kan niet worden herleid tot één aspect, in casu seksuele daden. Uw verklaring op vrouwen te vallen, wordt evenmin gestaafd door uw gedrag. U diende immers in 2018 een aanvraag neer om te trouwen met een man in België (administratief dossier). Bovendien ontkende u aanvankelijk dit te hebben gedaan tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 10). Pas na aandringen en de vermelding van de naam S. N. (...) bleek u het zich weer te herinneren. Het komt weinig geloofwaardig over dat u niet meer zou weten dat u hier had geprobeerd te huwen met een man, en pas na enkele keren zijn naam te hebben herhaald het zich plots zou herinneren dat u dit had geprobeerd. Mochten er redenen zijn waarom u dergelijk huwelijk had willen afsluiten als lesbische vrouw, dan verwacht het CGVS dat u hier openlijk en spontaan over vertelt, en niet eerst probeert te verbergen dat u een huwelijk met een man probeerde af te sluiten in België. Als reden waarom u dan uiteindelijk niet met hem bent gehuwd geeft u zelf ook alleen aan dat u zich niet op uw gemak voelde bij hem en hem niet vertrouwde (CGVS p. 10). Uw geaardheid haalt u hierbij zelf niet aan. Andere relaties dan met F. (...) hebt u niet gehad, wat ook enigszins opmerkelijk is aangezien u al vijf jaar in België verblijft.

Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u, als homoseksuele vrouw, in het eerder homofobe klimaat dat u beschrijft in Marokko, in een openbaar park en in bijzijn van anderen F. (...) gekust zou hebben. U was toen nochtans al dertig jaar oud en was zich bewust van de manier waarop er in Marokko gekeken wordt naar dergelijke relaties. Dat u in die context toch nog zo onzorgvuldig zou zijn omgegaan met het risico dat jullie liepen kan aldus niet overtuigen.

Dat u sinds 2012 geen nieuws meer hebt van F. (...), hoewel u nog steeds aangeeft dat u haar graag heeft en zelfs stelt dat ze "alles is voor u", bevestigt de twijfels aan de geloofwaardigheid van uw relatie met haar. U blijkt immers wel in contact te zijn met mensen uit Marokko (CGVS, p. 3). U zou hier immers een vriendin hebben die wel in contact is met mensen uit Marokko, zelfs met uw familie. Ze heeft u immers het telefoonnummer van uw moeder bezorgd. Zij zou ook uw broers op de hoogte hebben gesteld van uw huidige situatie in België. U blijkt aldus wel mogelijkheden te hebben om in contact te kunnen komen met F. (...). Dat u hiervan geen gebruik maakte, toont de ongeloofwaardigheid van uw lesbische relatie met haar aan. Dat u in Marokko schrik had om haar nog te contacteren omdat u geslagen werd door uw broers kan nog worden aangenomen (CGVS p. 9), maar dat u ook in België geen pogingen hebt ondernomen haar te contacteren of meer te weten te komen over haar lot bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U legt geen documenten voor die de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is en dit in de eerste plaats omdat hij verschillende identiteiten zou opgegeven hebben en dat hij zich nooit zou aangemeld hebben bij de autoriteiten om een verzoek tot internationale bescherming.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat daar "totaal geen geloof" kan aan gehecht worden, maar zoals supra gesteld blijkt uit niets dat hij een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd.

Verweerster besluit dan ook geheel onterecht om verzoeker het nadeel van de twijfel te geven.

Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof."

(EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond is.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bijgevolg werd er geoordeeld dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze beslissing.

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-Generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

3. Verzoeker heeft inderdaad niet bij zijn aankomst in België, in 2014, een asielaanvraag ingediend.

Echter een laattijdige asielaanvraag geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:

"(...)"¹

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag:

"The decision-maker should consider whether the applicant's failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have

cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return."

Uit het asielrelaas van verzoeker komt duidelijk naar boven dat zij Marokko ontvluchtte omwille van de problemen die zij daar had.

Dat zij dan ook pas in 2019 een asielaanvraag heeft ingediend, mag an sich geen beletsel vormen om haar geloofwaardigheid te ondervragen.

4. Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat op verzoeker de bewijslast ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoekster. Aan verzoekster moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."²

Verzoekster heeft dan ook in zijn asielrelaas te kennen gegeven dat zij in Marokko terechtkomt in een situatie van extreme bedreiging en angst voor haar leven dewelke gelijk staat met een schending van art. 3 EVRM.

Inderdaad, uit haar relaas komt duidelijk naar voor dat er een grote dreiging is voor haar leven vanwege haar geaardheid. Homoseksualiteit wordt in Marokko thans nog steeds niet aanvaardt.

Dat nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier blijkt dat zij hier enig onderzoek naar gevoerd heeft.

5. Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoekster dient aan te tonen dat zij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat Marokko een veilig land voor haar zou zijn. Verzoeker herhaalt dan ook dat zij naar het land van herkomst, zijnde Marokko, zal worden uitgewezen zonder dat er een onderzoek naar art. 3 EVRM werd gevoerd. Nochtans is verweerster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Marokko in geen geval een veilige plaats en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker verzoekt de Raad in hoofddorpe om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing met genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas nu (i) de vaststelling dat zij *circa* vijf jaren zonder een geldige reden wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees sterk tegenspreekt, (ii) de lange tijd die verstreken is tussen het door haar aangehaalde incident en haar vertrek uit Marokko eveneens doet twifelen aan de geloofwaardigheid van haar problemen in Marokko, (iii) er hoe dan ook geen enkel geloof wordt gehecht aan haar lesbische relatie met F. en bijgevolg ook aan de daarmee samenhangende problemen, en (iv) zij geen documenten voorlegt die deze appreciatie in positieve zin kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Marokko voor haar leven omwille van haar homoseksuele geaardheid.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst meent de Raad dat het gegeven dat verzoekster reeds in 2014 haar land van herkomst had verlaten, doch pas op 15 juli 2019, een week nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Over de laattijdigheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Hoewel u uw land reeds in 2014 heeft verlaten wegens vrees voor uw familie als gevolg van uw verboden relatie met een vrouw, heeft u pas in juli 2019 asiel aangevraagd, en dit ook pas toen de DVZ stappen ondernam om u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Ook in Spanje waar u het eerst bent aangekomen na vertrek uit Marokko hebt u nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend. U haalde hieromtrent aan dat u eerder niet wist dat iets zoals een asielprocedure bestond omdat u niet opgeleid bent (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Aan uw bewering hiervan niet op de hoogte te zijn geweest wordt geen geloof gehecht. Uit de gegevens in uw dossier blijkt immers dat u een zelfredzame vrouw bent die op eigen houtje haar migratie naar Europa heeft gearrangeerd, die daarvoor op eigen houtje verschillende visumaanvragen heeft gedaan in Marokko, die hier in België werk en een woning gevonden heeft, en die hier ook nog naar school is gegaan, dit ondanks uw bewering niet opgeleid te zijn en analfabete te zijn (CGVS, p. 6). Ook in Marokko hebt u uw scheiding van uw eerste man volledig zelf geregeld zonder steun van uw familieleden (CGVS, p. 5). Ook dit wijst op uw zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Bovendien kwam u in België met meerdere mensen in contact van wie u meerdere keren hulp vroeg om uw verblijfssituatie hier te kunnen regulariseren. Dat niemand u dan ooit zou gezegd hebben dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen komt weinig aannemelijk over. Hoewel u dit initieel niet wilde toegeven tijdens uw onderhoud op het CGVS, blijkt uit uw dossier ook dat u in 2018 een aanvraag heeft gedaan bij de gemeente om te trouwen met een man genaamd S. N. (...), van Marokkaanse nationaliteit. Bij confrontatie met deze gegevens kon u niet meer ontkennen en gaf u toe dat u samen met hem naar de gemeente bent geweest om te trouwen. U zou daarna veranderd zijn van gedacht en u zou hem gezegd hebben dat u niet meer wilde trouwen (CGVS, p. 10). Uw gedrag toont aldus aan dat u wel kennis had van de verschillende verblijfsprocedures in België en manieren om aan een legale status te geraken. Het feit dat u toch geen gebruik maakte van uw recht om internationale bescherming aan te vragen op basis van de problemen die u in Marokko had gekend, breekt uw ingeroepen vrees ten sterkste af. Van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees voor vervolging haar thuisland te hebben verlaten, kan en mag verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden om bescherming aan te vragen. Ook kan men verwachten dat u al in Spanje een dergelijk verzoek zou gedaan hebben. U reisde echter onmiddellijk door naar een vriendin hier (CGVS p. 4). De vaststelling dat u circa vijf jaar jaren mee wachtte zonder een geldige reden spreekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees sterk tegen.”

Waar verzoekster verwijst naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU en naar een opmerking van het UNHCR, wordt erop gewezen dat (i) zij geen dienstige elementen aanbrengt ter verklaring van het laattijdig indienen van haar verzoek en dat (ii) haar verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk gedaan zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoekster er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Zo wordt in de bestreden beslissing (onder meer) terecht als volgt gesteld:

"Verder dient te worden gewezen op de lange tijd die verstreken is tussen het door uw aangehaalde incident en uw vertrek uit Marokko, wat eveneens doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen in Marokko. U haalde aan dat uw broers in 2012 op de hoogte raakten van uw lesbische relatie met F. (...). U verliet Marokko echter pas in 2014. Tot kort voor uw vertrek woonde u dan ook in hetzelfde ouderlijk huis, bij uw broers die u stelde te vrezen omdat ze u mishandelden (CGVS, p. 10). Dergelijke lange periode voor uw vertrek komt niet overeen met de ernst van de mishandeling die u verklaarde te hebben ondergaan door uw broers, te meer u er blijkbaar wel in slaagde in 2014 uw vertrek te regelen. De vraag rijst dan ook waarom u nog zolang thuis zou hebben gewoond terwijl u stelt dat u er vreesde voor uw leven. Bovendien blijkt uit de gegevens in uw dossier dat u uw paspoort reeds op 24 augustus 2012 hebt gekregen. Uw eerste visumaanvraag voor België dateert echter van 7 maart 2013, dus van zes maand nadat u uw paspoort kreeg. Deze aanvraag werd afgewezen. U diende dan pas een tweede visumaanvraag in, deze keer bij de Spaanse ambassade, op 17 januari 2014, alweer een half jaar later. Deze aanvraag werd dan ook geweigerd waarna u de daaropvolgende maand een nieuwe aanvraag deed bij dezelfde ambassade. De lange periodes tussen de feiten en uw vertrek, alsook de lange periodes tussen uw pogingen om uw land te verlaten, spreken uw verklaarde vrees voor vervolging tegen. Bovendien blijkt dat u uw eerste visumaanvraag voor België gedaan hebt om uw familieleden hier te bezoeken. Uit uw dossier blijkt dat uw familielid Y. E. Y. (...), wonende te Antwerpen, u hiervoor zelfs ten laste nam, wat dan in schril contrast is met uw verklaring verstoten te zijn door uw familie en met uw verklaring geen contact te hebben met uw familieleden in België. Het feit dat uw familieleden uit België ondanks de feiten die u aanhaalde, u toch geholpen hebben met uw aanvraag en hiervoor u ook ten laste namen zodat u het land kon verlaten is een aanwijzing dat de door u aangehaalde feiten niet hebben plaatsgevonden.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er hoe dan ook geen enkel geloof wordt gehecht aan uw lesbische relatie met F. (...) en bijgevolg ook aan de daarmee samenhangende problemen. Het beeld dat u schetst van uw lesbische relatie met F. (...) is volledig onrealistisch binnen de context van Marokko. Jullie zouden kort nadat jullie elkaar leren kennen hebben direct aan elkaar gezegd hebben dat jullie lesbisch waren, wat sterk mag verbazen (CGVS, p. 8). U had immers ook al een huwelijk achter de rug. U was al eens verloofd en getrouwd en was daarna gescheiden, uit uw verklaringen blijkt verder dat u de scheiding bekwam doordat uw man in de gevangenis zat. Er waren aldus geen concrete aanwijzingen voor F. (...) dat u lesbisch zou zijn. Dat F. (...) die zelf een geitenhoedster is en in een dorp woont, zoiets intiems als haar geaardheid zo snel aan u durfde te bekennen kan niet overtuigen.

Daarenboven legde u in uw discours over uw relatie met F. (...) heel sterk de nadruk op seksuele betrekkingen. Toen u gevraagd werd hoeveel tijd nadat jullie elkaar leren kennen hebben, F. (...) u gezegd heeft dat ze graag meisjes heeft, antwoordde u "Niet veel. We hebben elkaar leren kennen en hebben dat onmiddellijk gedaan" (CGVS, p. 8). Verder haalde u nog aan dat jullie samen veel deden. U vervolgens gevraagd wat jullie dan wel samen deden, antwoordde u "We kusten elkaar, we betasten elkaar, we raakten elkaar aan. Overal. Kussen deden we ook heel veel. Overal. We zogen elkaar. Ik zoog haar. Ze zoog me. We knuffelden. We deden heel veel met elkaar" (CGVS, p. 8). Opnieuw komt u niet verder dan dergelijke oppervlakkige verklaringen over het seksuele aspect van uw relatie. Ook toen u later werd gevraagd of F. (...) uw eerste lief was, antwoordde u "ja, met haar heb ik dat gedaan" (CGVS, p. 9) opnieuw verwijzend naar uw seksuele ervaringen met haar. Een loutere verwijzing naar deze seksuele handelingen toont echter niet aan een homoseksuele geaardheid te bezitten. Iemands homoseksuele geaardheid wordt niet louter aannemelijk gemaakt door een stereotiepe beschrijving van homoseksuele daden. Homoseksualiteit betreft immers een intrinsiek onderdeel van de persoonlijkheid en kan niet worden herleid tot één aspect, in casu seksuele daden. Uw verklaring op vrouwen te vallen, wordt evenmin gestaafd door uw gedrag. U diende immers in 2018 een aanvraag neer om te trouwen met een man in België (administratief dossier). Bovendien ontkende u aanvankelijk dit te hebben gedaan tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 10). Pas na aandringen en de vermelding van de naam S. N. (...) bleek u het zich weer te herinneren. Het komt weinig geloofwaardig over dat u niet meer zou weten dat u hier had geprobeerd te huwen met een man, en pas na enkele keren zijn naam te hebben herhaald het zich plots zou herinneren dat u dit had geprobeerd. Mochten er redenen zijn waarom u dergelijk huwelijk had willen afsluiten als lesbische vrouw, dan verwacht het CGVS dat u hier openlijk en spontaan over vertelt, en niet eerst probeert te verbergen dat u een huwelijk met een man probeerde af te sluiten in België. Als reden waarom u dan uiteindelijk niet met hem bent gehuwd geeft u zelf ook alleen aan dat u zich niet op uw gemak voelde bij hem en hem niet vertrouwde (CGVS p. 10). Uw geaardheid haalt u hierbij zelf niet aan. Andere relaties dan met F. (...) hebt u niet gehad, wat ook enigszins opmerkelijk is aangezien u al vijf jaar in België verblijft.

Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u, als homoseksuele vrouw, in het eerder homofobe klimaat dat u beschrijft in Marokko, in een openbaar park en in bijzijn van anderen F. (...) gekust zou hebben. U was toen nochtans al dertig jaar oud en was zich bewust van de manier waarop er in Marokko gekeken

wordt naar dergelijke relaties. Dat u in die context toch nog zo onzorgvuldig zou zijn omgegaan met het risico dat jullie liepen kan aldus niet overtuigen.

Dat u sinds 2012 geen nieuws meer hebt van F. (...), hoewel u nog steeds aangeeft dat u haar graag heeft en zelfs stelt dat ze "alles is voor u", bevestigt de twijfels aan de geloofwaardigheid van uw relatie met haar. U blijkt immers wel in contact te zijn met mensen uit Marokko (CGVS, p. 3). U zou hier immers een vriendin hebben die wel in contact is met mensen uit Marokko, zelfs met uw familie. Ze heeft u immers het telefoonnummer van uw moeder bezorgd. Zij zou ook uw broers op de hoogte hebben gesteld van uw huidige situatie in België. U blijkt aldus wel mogelijkheden te hebben om in contact te kunnen komen met F. (...). Dat u hiervan geen gebruik maakte, toont de ongeloofwaardigheid van uw lesbische relatie met haar aan. Dat u in Marokko schrik had om haar nog te contacteren omdat u geslagen werd door uw broers kan nog worden aangenomen (CGVS p. 9), maar dat u ook in België geen pogingen hebt ondernomen haar te contacteren of meer te weten te komen over haar lot bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat uit haar relaas duidelijk naar vóór komt dat er een grote dreiging is voor haar leven vanwege haar geaardheid, nu homoseksualiteit in Marokko thans nog steeds niet aanvaardt wordt, slaagt verzoekster er niet in deze concrete, op haar persoonlijke situatie toegespitste motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat hier aldus niet gebeurt.

Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, legt verzoekster geen documenten voor die de appreciatie van de commissaris-generaal inzake haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt in het verzoekschrift gewag van "*de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar*" en stelt dat "*(u)it de beschikbare informatie blijkt dat Marokko in geen geval een veilige plaats en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade*", doch zij laat na

dergelijke informatie aan te brengen en beperkt zich aldus tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN